

Конспект лекції 4.3 - Лідер із глобальною місією (Частина 1)

Сподіваюся, ви отримуватимете велике підбадьорення під час служіння у ваших помісних церквах. Не знаю, як у вашій церкві, але в моїй церкві я особливо насолоджуюся тим, що маю можливість спільного спілкування з Богом, з братами та сестрами. Я помічаю те, що вважаю практично ідеальним, на мою думку: я бачу, як збираються цілі сім'ї, як вони зміцнюються, я бачу серйозне ставлення до питань учнівства.

Сьогодні вранці я звернув особливу увагу на уривок з послання до Євреїв розділ 10 вірш 24: **“24 І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків”**. При цьому мені здається, що у наших американських церквах основний акцент спрямований на інше. Ми думаємо про тих, хто може дати урок краще, хто може вимовити таку проповідь, яка спонукатиме братів і сестер займатися служінням. Але в прочитаному уривку ми бачимо, що кожен має бути джерелом підбадьорення одне для одного. Коли наша церква збирається разом, ми ділимося тим, що сталося на минулому тижні. На цей раз я зауважив, що близько 80 відсотків тих, хто ділився пережитим, говорили про ті можливості, які вони мали для благовістя. Знаєте, моє серце було просто сповнене радістю, коли я чув про те, що група віруючих нашої церкви в середу ввечері пішла до торгового центру, де просто розмовляла з людьми про Ісуса Христа. Інші віруючі розповідали про те, як вони розмовляли із людьми на роботі. Хтось розповів про зустріч із сусідами. Я думаю, якраз про це і каже Писання. Я отримую особливе підбадьорення, коли бачу і чую, що роблять мої брати та сестри. Це підбадьорення виходило не з проповіді, де проповідник добре виклав би Матвія 28 главу, а просто від того, що мої брати та сестри живуть так, як каже Писання. І хоча на тому зібранні були присутні біля 20 людей, я думаю, що Євангеліє прозвучало з їхніх вуст більше, ніж у якоїсь церкви, де були б присутні тисячі членів. І я думаю, що це великий успіх, якщо практично кожен член вашої церкви благовістить, виконує місію, доручену самим Христом. При цьому ще відбувається так, що наша любов один до одного зростає, ми розуміємо і відчуваємо, що робимо спільну справу, маємо ті самі переживання, проблеми, радості та перемоги. І таким чином, ми справді підбадьорюємо один одного і заохочуємо до любови та добрих справ.

Також я вважаю, що отримую велике благословення, коли дивлюся на те, ким є люди, які перебувають у цій кімнаті, які вони різні! У них різне минуле, різне становище та робота в сьогоднішній день, різні духовні дари, а також характери людей дуже відрізняються. Тіло Христове різноманітне, але, разом здійснюючи покладену на нас місію, ми можемо багато чого навчитися одне від одного. Розмірковуючи над великим дорученням, записаним у Матвія 28 розділі, я розумію, що там справді йдеться про благовістя до кінця землі. Однак у своїй церкві в Південній Каліфорнії я помічав іншу проблему: неодноразово ми послали місіонерські групи в поїздки, і багато віруючих бажали взяти участь у них, але наші брати й сестри не бажали розмовляти про Христа зі своїми сусідами або співробітниками по роботі. Тобто ми хочемо бути місіонерами за океаном, але не хочемо благовістити людям, які живуть поруч із нами. І так, поклавши руку на серце, ми можемо сказати, що це легше! Щоправда, легше говорити з людиною, яку ви ніколи не знали й більше ніколи не побачите, бо вона проживає в іншій країні. Або в нашому контексті може бути досить легко поїхати в якийсь притулок, поговорити з тими, хто перебуває там, можливо поговорити з бездомними людьми. Звичайно ж, я не хочу сказати, що не потрібно цього робити, для мене це великий крок віри, але все ж таки набагато важче розмовляти з тими людьми, які постійно знаходяться поряд з вами! Можливо, це члени вашої родини, ваші родичі, ваші сусіди, співробітники по роботі - це важко, тому що ви зустрічаєтеся з ними щодня, і ви знаєте, що завтра знову з ними зустрінетеся, і вам може бути дуже незручно, тому що у вас виникають думки, що ця людина думатиме про мене, як вона

сприйматиме мене, а мені доведеться з нею жити по сусідству або працювати ще дуже довго. І оскільки я розумію наші спільні труднощі в цьому питанні, для мене є великим підбадьоренням побачити та почути, як брати й сестри, церква, Тіло Христове роблять цей необхідний крок віри та виконують місію, покладену Христом.

І друга причина, через яку я закликаю вас продовжувати благовістити людям, які живуть по сусідству, полягає в тому, що це чудове свідчення, коли християнин може не лише словом з Біблії, але й своїм життям вказати людям на Христа. Тому, перш ніж ми перейдемо до благовістя за межами нашої місцевості, принаймні спробуємо донести Євангеліє тим, хто знаходиться поряд з нами. Потрібно попередити їх про ту велику небезпеку, в якій вони знаходяться, тому що книга пророка Єзекіїля, 33 розділ попереджає про наслідки для тих, хто повинен бути на варті у випадку, якщо вони не попередять про небезпеку, що насувається. Отже, нам з вами потрібно бути впевненим у тому, що принаймні намагалися розповісти тим, хто працює з нами або живе поряд з нами. Таким чином, церква має виконувати свою місію і локально, і глобально. І треба стежити за тим, щоб у нашому служінні був необхідний баланс, а тому, перш, ніж перейти до нашої теми, яка називається “Лідер з глобальним баченням”, я нагадав про необхідність здійснювати служіння локально.

Повертаючись до великого доручення, яке нам дав Христос, я знову хочу нагадати про контекст, в якому ці слова були сказані. Христос залишив його учням після свого воскресіння. Воскресіння Христа — це величезна подія! Я не знаходжу іншого, такого моменту в історії людства, як цей! Ніколи такого не було, щоб хтось воскрес із мертвих, і сказав: “Ми зустрічаємося з вами на цій горі, у Мене є щось, що маю вам сказати”. Ви самі на власні очі бачили, як цю Людину вбили, а Вона воскресла і каже: “Зустрічаємося в цьому місці, Я розповім вам щось дуже важливе!” Всі учні підіймаються на цю гору, а там - Ісус Христос. Усі чекають. Що ж Він скаже? А Христос починає такими великими словами:” Дана Мені всяка влада на небі та землі...” Поставте себе на місце деяких учнів. Ви самі бачили на власні очі, що Він помер і раптом ви чуєте новину про те, що Він воскрес, Він збирає учнів на горі. Ви думаєте: «Але сьогодні я точно цього не пропущу!» Коли ви побачили Христа, вас, можливо, охоплює тремтіння, ви розумієте - це правда, це правда! Він справді воскрес! Ви забуваєте про все інше, тому що все інше вже не має значення. І раптом ви чуєте великі слова:” Дана Мені вся влада на небі та на землі, і Я воскрес із мертвих, і володію всією владою” – це означає, що в цей момент ви більше нікого не повинні слухати, тільки Христа. І що ж далі?:” 18 А Ісус підійшов і промовив до них та й сказав: Дана Мені всяка влада на небі й на землі.

19 Тож ідіть, і навчіть всі народи, християчи їх в Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа,

20 навчаючи їх зберігати все те, що Я вам заповів. І ото, Я перебуватиму з вами повсякденно аж до кінця віку! Амінь. Потім учні бачать, як Христос підіймається на небо. Я гадаю, що просто неможливо перебільшити значення цього великого доручення. Ви розумієте, наскільки це важливо! Воскреснути з мертвих, сказати, що вся влада належить Йому і в останніх Своїх словах перед вознесінням дати доручення набувати учнів для Нього скрізь, ідучи навіть до краю землі. Христос звертався до учнів, які бачили Його воскреслим. Його головна думка була не в тому, що вони мали розбитися по малих групах і навчати один одного. Ідіть по всьому світу та розкажіть про те, що сталося зараз тут. Ви бачили Мене померлим, а зараз бачите Мене воскреслим, і Я даю вам заповідь: йдіть по всьому світу, хрестіть в Моє ім'я, набувайте учнів і навчайте їх виконувати все те, що Я заповідаю вам.” Ви не зможете сказати, що ця заповідь якась неважлива. Якщо наприкінці життя ви постанете перед Господом без жодного учня, не виявивши старання у виконанні цієї найбільшої заповіді, якщо день за

днем і рік за роком ви не виявляєте жодних зусиль для її виконання. В той момент в особі цієї маленької групки людей християни почули наказ йти до краю землі та набувати учнів з усіх народів.

Ті з нас, хто вже прожив більшу частину свого життя, обертаються назад і часто згадують різні події. Ми говоримо: "О, як би я хотів повернути час назад, як би я хотів прийняти інше рішення, вчинити інакше". Так, велику частину свого життя я знав Господа і йшов за Ним, але так, ніби багато чого було приховано від мене. Як же я міг бути таким сліпим і випустити з уваги цю і цю подію? Є багато того, що я хотів би зробити інакше. Наприклад, я більше часу приділяв би духовним питанням. Наприклад, я більше часу віддавав би молитві, я би більше часу перебував в глибокому роздумі над Словом Божим і в спілкуванні з Богом, замість того, щоб діяти своїм прагматичним розумом, вважаючи, що якщо я робитиму все в правильній послідовності, якщо пункт 2 слідуватиме за пунктом 1, і так далі все по черзі, то в мене вийде задумане, і я матиму успіх і в особистому житті, і в церковному служінні. Друге, що хотілося б змінити - я більше часу проводив би в благовісті, щоб допомогти людям, які не знають Христа, пізнати Його і набути спасіння. І, як я вже казав, для мене важливо здійснювати це служіння і в тому місці, де я живу, а також не забувати іншу сторону цього питання, маючи на увазі поширення Доброї Вісті до краю землі та набуття учнів у всіх народах.

Можливо, я це робив би так само, як це робить наш брат Джонатан зі своєю командою. Вони здійснюють служіння в Ефіопії, благовістуючи цілому племені, яке ніколи не чуло про Ісуса Христа. І не тільки про Нього, вони взагалі нічого не знають про Біблійні істини! А тому, їм довелося почати все спочатку: розповісти про створення, про Адама і Єву, про ковчег Ноя. І на цьому тижні, вже розповівши багато з Біблійної розповіді, вони говорять про Христа. Те, що відбувається зараз, вже саме по собі дивно! Уявіть, ці люди ніколи у своєму житті нічого не чули про Господа. Істини Божі вони чують вперше у своєму житті! І я вважаю, що знадобиться Боже чудо для того, щоб ці люди повірили, прийняли Христа і були б спасені.

І ось тут ми знову звертаємо увагу на те, що це служіння має бути в балансі зі служінням у тій місцевості, де ми живемо. Якщо цього не зробити, ви можете зробити ту ж помилку, що я зробив раніше. Ви будете розповідати Євангеліє одним і тим же людям 10-15 разів, не маючи жодної позитивної відповіді з їхнього боку. Ви думатимете так само як думав я: "Можливо, якщо підійти до цього питання більш творчо, якщо показати якусь постановку або відеофільм, якщо знайти правильні слова, правильний метод, правильний підхід..." І якщо ми використовували всі методи, а ці люди все одно залишаються невіруючими, ми схильні звинувачувати себе. Натомість нам треба зупинитися і подумати: "У світі так багато людей, які ніколи не мали шансу прийняти або відкинути Христа, а ці люди, яким ми благовістуємо вже 15 разів Його відкинули!"

І тут нам варто подумати, якщо за весь цей час ці люди не прийняли Христа, не відкрили своє серце для Нього, то цілком імовірно, що Бог бажає, щоб ми йшли далі. А якщо ми залишаємося на місці, то очевидно, що наше служіння незбалансоване, тому що у світі існує, не хотів би називати неправильну цифру, але припустимо, що десь близько 2 мільярдів людей, які ніколи в житті не чули про Ісуса Христа! Вони не знають, хто Він такий, не знають, навіщо приходив у цей світ і зовсім не розуміють того, що сталося на хресті. Очевидно, що нам варто приділити час молитві, роздумам над Словом Божим і підкоритися заповідям Господа, набуваючи учнів для Нього по всьому світу.